

Publicerad 2011-02-15 19:35 av VampyrÄngel

Telefonteater

Gråter helt överkliga, okontrollerade tårar och

jag vill springa åt två håll samtidigt.

Tänker och försvinner lite, och vet inte ingenting.

När linjen var öppen lät jag oberörd och helt okej -

hon sa "tyvärr, kanske nästa år..",

jag sa "det är lugnt, jag förstår. Tack ändå",

det kallas telefonteater.

- men när jag tryckte på den röda luren hyperventilerade mina ögon.

Jag vill och hoppas alltid så mycket.

Det ska man inte ha jag lärt mig, men det gör jag jämt ändå.

Luften tog slut, allt var bara vakuum och salta tårar.

Men aldrig att det märks, jag kan min telefonteater.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten